

העולם הזה

העורך הראשי:
צורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
דוב איתן

עורך כתוב:
כילבי קשת
כתב בכיר:
אלי תבור
עורך תבנית:
חזרון צור
צלם המערכת:
אריזן סרו

חברי המערכת:

מנשה ברדיין, שיוע' נלוו, ירלי גליץ,
דויר הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרפון,
עסאללה סנצור, אלכס סמיס, אביב ססו,
קסום סינר, שלמה סרו.

ביתון הנקרא

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785,
ת.ד. 136, טען למברקים: "עולמפרט",
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.
התפצא: דוד סופר ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעה.

2/6/27

המרכזי ברמלה. הוא ליווה את רעיתו של אחד האסירים הכלואים שם, על מנת ל- צלמה לצורך כתבה מסוימת.

כשעמד מחוץ לכותלי בית-הסוהר וצילם את האשה עומדת לפני הבנין, נפתח לפתע השער וכמה סוהרים הגיחו לעומתו והרי בילוהו פנימה. סגן מנהל בית-הסוהר, אחד בשם גרינברג, הודיע לו שעשה מעשה אסורי, וכי הוא עצור ויימסר למשטרה. לשוא ניסה הצלם להיודע מפי שוביו על איזה חוק "עבר", הוא דרש כי ינתן לו לטלפן למערכת ולהודיע על מקום ה- מצאו, אך הדבר נאסר עליו. הוא הוחזק שם במשך שעות.

בינתיים החלה המערכת חוששת לגורל צלמה. מאז פרשת תבור אנו רגילים מאד להעלמם של אנשינו. בירור קצר העלה כי הצלם נראה לאחרונה בסביבות בית- הסוהר, וכי נלקח פנימה.

העורך הראשי טילפן לבית-הסוהר, הגיע לסגן המנהל גרינברג. היה זה בשעה 7 בערב, כשהצלם עוד ישב בבית-הסוהר במרחק כמה צעדים מן הסגן. אולם לאיש זה הייתה עזות-מצח לומר לעורך כי אינו יודע שום דבר, וכי הצלם נאסר מוזמן עלידי המשטרה. חוץ מזה סירב גם למסור את שמו.

אחרי שנמסר במשטרה לעורך כי אין שום איש בשם קרן מחוץ על ידה, ניסה שוב להתקשר עם גרינברג. אולם גרינברג נתן הוראות לסלפוניסט להודיע כי "אניגו", כעבור שעותיים נמסר קרן למשטרה. זו ערכה חקירה קצרה, מצאה שלא עבר שום עבירה ושיחררה אותו באדיבות רבה. ה- שאלה היא רק כיצד יכול סגן מנהל של בית-סוהר להתחזק אדם במאסר בלתי-חוקי, לשקר במצה חנושה ולהסתתר אחרי-כך כג- מושה?

שרות בתי-סוהר הוא שרות אחראי מאד, המחזיק בידיו גורלות של מאות בני-אדם חסרי ישע, המופקדים לחלוטין לחסדיו. האם זה המקום לאדם מסוג זה?

לאחרונה התרבו המקרים שקוראי העולם הזה, הנוכחים בשעת מאורע זה או אחר, כגון מעשה-פשע, רואים חובה לעצמם ל- הודיע על כך מיד למערכת. עורה זו הקלה במידה רבה על עבודתנו בכיסוי כמה מאו- רעות חשובים.

אני רוצה להביע בצורה זו את תודתנו לעוזרים אלמוגים אלה, כן ירבו.

שלום כהן

מכתבים

התולעת ההורסת

היא תולעת המפגוע הראשונה שמלכה יש ראלית תיבחר בבחירות דמוקרטיות כל- ליות, כאשר כל הקהל יהווה למעשה מעין חבר-מושבעים. דומני שאין לתאר בחירה הוגנת יותר.

השבוע שוב נעלם חבר-מערכת של העו- רם הזה באופן מסתורי. במשך כמה שעות שררה מתיחות רבה במערכת. הענין נסתים בטוב, אולם פרטיו מטילים אור על רמתם של כמה מן הפקידים התופסים עמדות חשובות במנגנון השלטון.

באחד מימי השבוע נסע אריה קרן, הצלם שופע-התומור של העולם הזה, לבית-הסוהר

קול הרם השמוך

השכתי שמוחו של קולנוע פלינט (העולם הזה 1079) יועזע את המשיקים, ויוזו אותם מעמדתם ה"אובייקטיבית ככל מחיר" — זו העמדה המגנה רוצח ונרצח גם יחד. אבל אכזבתי. קול החישובים המדויקים הי- נבונים חזק כנראה מקול הרם השמוך. נעמן בן-דור, תל-אביב

בעיית הר הצופים מנלמת את כל הטרי- נדיה של ארץ-ישראל. כי הסדובר לא כי משלט צבאי, אלא במרכז של חיים תרבו- תיים ורפואיים — ובכל זאת אי-אפשר לפתור את הבעיה בלי שפיכות-דמים. ירושלים

דבריה שמחון, ירושלים

הסיפור שלכם על הר הצופים היה הטוב ביותר שקראתי על נושא זה. הוא סיפר לא רק על הקרב ועל המוות ההרואי, אלא גם על הפרטים שהסבירו לי מדוע עלול מסום זה להפוך לשהיחבר סטלני כאחד הימים.

אליהו לוי, חולון

טעם מר כפה

זה זמן רב הנני מתגעגע לעיתונכם, שבו אני רואה את הדרך הטובה ביותר להיות בקשר עם העיתון. הארץ שעובתי אותה באופן זמני בימי מלחמת סיני. לפני ימים מספר הציע לי נותן-העבודה שלי את העתון "הר שפיגול" על מנת שאקרא בו את המאמר שנכתב עליכם (העולם הזה 1079). אמנם לא הופתעתי לקרוא את פרטי חסימת תבור, אבל הרגשתי פסום טעם מר כפה. לא פעם שומע אני את הנרמנים אומרים שאין להאשים את הגרמנים ולרדוף אותם על פשיעהם בעבר, כאשר בכל העולם עושים עכשיו דברים דומים. אנב, בשנת 1952 הייתי כמעט נוער להיות נחטף. הייתי שומר מטעם האפוס- רופוס באיזור הנבול, ומאחר שנוכחתי באותו מקום הייתה כניינים בעיני האחרים לאותו איזור מכיוון שהפריעה להם כמע- ישים כלפי ערביי האיזור, רצו להאשימיני כמרגל. רק הודות לאוהדתו של קצין שהכיר אותי מקודם הצלחתי להנצל. המשיכו והצי- ליתו במאבקם על צדק והגינות. ויקטור פרידמן, דיסנידורף, מערב-גרמניה

שמחתי לקרוא ב"הר שפיגול" אודותכם ואודות מלחמתכם הצודקת, אני מאחל לכם הצלחה.

משה ורצל, שטוטגרט, מערב-גרמניה

חובשת יוכבד

סגן-מפקד ישראל כהן

הרם

אני רוצה לספר לכם אפיוורה מעניינת מטוסים בריסניה של אלי-על. כאשר ביקשתי לקנות במטוס סינריות מל סל, קיבלתי את התשובה: "לא מחויבים סינריות אלה, כי סיצריהם נכבדו להרם הערבי ולכן אנו מחרימים אותם." אחר כך הציעה הדיילת עתונים. ביקשתי לקרוא את העולם הזה. התשובה: "מצטערת מאוד, אין לנו, לא מחויקים." לשאלתי מדוע אין מחויקים את העולם הזה ענתה הדיילת, שמה אנב מטיל- דה ולקוביץ. אני באמת לא יודעת מה לענות... האמנם הרם?

מ. רענן, מעל לגינואה, איטליה

תשובה למכתב

זועזעתי מסכתבו של מר שמעון אדם מבני-ברק (העולם הזה 1078). בו הוא מתנגד ומסרב להשתלב עם הנוש השמיי, עם האכספרס הערבי החסר כל רצון להיות עצמאי. הוא מוכיח את טענתו זו בהתי- ננות ערביי עזה במבצע סיני, שמסרו לפלשטונות הישראליות על חבריהם המס- תרמים. אני מפנה את השמות ליבו של מר אדם להתנהנות כל עם המפסדי במערכה, אפילו אם עם זה הוא יהודי — ותיקי נאשמים יהודיים שעורו לנאצים בהשמדת יהודים ובהריגתם על אחיהם המסתתרים ויוכיחו זאת. תקוותי שמר אדם יבקר באחד הכפרים הערבים בגליל או במשולש, וישוחח עם הערבים המטובלים, כדי לעמוד מקרוב על רצונו של אכספרס ערבים מר- כאים אלה, ותקוותי שיישנה את דעותיו על יחס הפדינה כלפי המיעוט הערבי שבה. מחמוד ריאד, קלנטואה

אני סבורים ערבי באוניברסיטה העב- רית בירושלים, ולפום מגורי הקבוע הוא הכפר קלנטואה שבמשולש. קראתי את מכת- ביו של מר שמעון אדם, שבו הוא שולף כל נטיה ומאמץ להשתלבות ולהתקרבות יהודית-ערבית. נכון הוא שהערבים נתונים תחת שלטונם של שלימים כמעט-אבסולוטיים, ונכון שהם משיינים אחד על השני, אבל לא כולם. להיפך, זהו חלק סבו אשרי אם קיצו עוד לא בא, הריוו קרוב מאוד. בהיותי אחד מכיו הערבים האלה, הרגשני כבר אדם לומר לך כמה מילים. האמן לי, כי כולו רצון להיות עצמאי וזאת הווקא מהיותי משועבד ומוכא זה עשר שנים עתרת מטיל- צבאי. האם לא תספיק לך התי- פודותו של אכספרס זה כהוכחה ברורה על אי-אכספרסיותו?

עבד אל-חמיד פריג'י, קלנטואה

חושבני כי הגעתם לשיא החופצה העתו- רית בפרסמכם את מכתבי בצורה שאינה כוללת יש בזכותכם להודיע אינכם מפר- סמים תבנות גדולות, אולם אין בזכותכם לקצוץ בלי נטילת רשות.

שמעון אדם, בני-ברק

מתוך עיון בגלינות העולם הזה, יכול היה הקורא אדם להיווכח שאין המערכת מפרסמת בלואם מכתבי קוראים ארוכים מאד, והיא שומרת לעצמה את הזכות לצטט מתוכם את הקטעים המהווים את עיקר המכתב והמשקפים את רעיונותיו.

מה אימרת התורה?

קראתי בעיון את כתבותיכם על פרשת בני-עין, וביחוד השתוממתי לראות בתמונה את אשת הפורני תוקפת צלם בעבודתו (העולם הזה 1077). לדעתי מקומה של הנברת בני-עין הוא על ספסל הנאשמים, היות והיא השותה בהא היריעה לחיי בעלה, כמו כן היה לנברת בני-עין לעטוף כלו בעלה הוא קרוב החברה ולכן לא היתה לו ברירה אלא להתפרנס ביתר קלות מאשר ביגיע כפיו. והנברת, "המחנכת" מה תיארה לעצמה? שהכפר שבעלה מביא זורם מהי- שמים ובונים וילה בזמן שבעלה אינו עובד זמן רב?

ישי דבורסקי, תל-אביב

כמעט מדי שבוע אתם מצטמים כמדור פסקו השבוע שלכם פסקו מדבריו של ישי ראף בני-עין. כנראה שאדם צריך להיות שופע או מסורג, כדי שרבריו יצוטטו על ידם...

כקורא נאמן של עיתונכם, מוצא אני ענין בו ביחוד בגלל גילוי הרקע האמיתי לכל המאור והמוקצה במדינתנו. אחת ממטרות- תיכם, בררר כלל, היא "הכפית" הדתות, ואותם חוקים מיושנים שאחם משתדלים לתו- כיח את אי-חיצותם בחיינו. מתחתי איפוא להיווכח בחוסר האובייקטיביות שלכם כשי- גיליתם (העולם הזה 1078) כי רכושני של "הצביר" בני-עין רשום על שם אשתו, ושאינו שום אפשרות מבחינת החוק להוציא מידה, הייתם חייבים לציין כי החוק היהודי לא רק שמתיר, אלא מחייב במקרה זה להוציא את הרכוש מידה.

יהודה קליינשטוב, תל-אביב

לוחמי תש"ח

ביקשתי לזהות את דמויות לוחמי תש"ח אשר הופיעו בגליון העשור שלכם. אני מכיר כמה מהם. החבורה כבובע האוסטרלי המופיעה בעמוד 13 של גליון העשור (העולם הזה 1073) שמה יוכבד, או כמי שהחברה כינה אותה יוכבד. או היתה חובשת בתיות הננב, כיום היא נשואה עם חבר מאותה יחידה שקוראים לו עמוס. הם חיים בחיפה ומגדלים דור המשר של שני ילדים — עד כך. האיש חובש מצנפת הגרבה, המופיע בעמוד 12, הוא ישראל (ישראל) כהן. פלמחניק מביה הערבה ואתר כך מ"ב ומ"מ בחיות הננב. הממונה צולמה בסיני, בפעם הקודמת שהיינו שם, ביחד עם תמונתה של יוכבד. הוא התחתן עם סימה הפלמ"חית, גר כיום בנתניה, עובד במוסד ואב לשני ילדים. אליעזר ירימי, תל-אביב

חיות הננב יוכבד וישראלה של 1948 — ראה תמונות.